Mizah

DEMOKRAT PARTİNİN ARKASINDAN :

Aman arkadaşlar dikkat, yıkılırsa hepimiz eziliriz !

Ne yazık!

Hanımefendi, kızının yaşını, pek şairane bir şekilde açıklamayı muvafık bulmuştu:

— Daha onyedi bahar gördü, yavrucuğum, diyordu.

Dinleyenlerden biri:

— Yok canım! diye hayret izhar etti. Vah zavallı! Demek ömrünün diger yarısını baharsız memleketlerde geçirdi ha? Ne yazık!

Al birini...

Genç kız, sevgilisine sinirli bir tavırla sordu:

— Niçin babama gidip beni hâlâ istemiyorsun?

Delikanlı nihayet itiraf etti:

— Ne yapayım, yavrum! Boğazıma kadar borca girmiş olduğumu kendisine söylemeye çekiniyorum...

Kız büsbütün kızdı:

— Aman siz erkekler! Ne korkak seylersiniz, ayol! dedi. Babam da iflâs ettiğini anneme hâlâ söyliyemedi.

Tenhalık güzeli

Baharın ilk kokularile beraber kadınlar arasında yaz tasavvurları da başlamıştı. Kadınlardan biri:

— Ben bu sene yazlığa yine Caddebostanına gideceğim, dedi. Geçen sene orada «Plâj güzeli» müsabakasını kazanmıştım... Bu sene sen de gel.

Ötekisi burun büktü:

—Yok, kardeşim. Ben öyle tenha yerleri sevmem.

Ceza

Hizmetçi derdi yine konuşma mevzuu olmuştu. Hizmetçilerin hiç bir yerde uzun müddet durmadıklarından şikâyet ediliyordu.

Ev sahibi:

— O cihetten yana benim endişem yok, dedi.

— Neden? Diye sordular.

— Gayet basit: Bizim hizmetçi kızı, kırdığı her tabağa mukabil, ceza olarak bir ay çalışmaya mecbur tutuyorum.

Yaşasın zafer!

Basın balosu gecesi, Taksim gazinosundaki masalardan biri ziyafet sofrası haline getirilmişti. Sofra sahibi Doğan Nadi bir tavuk dolması getirtti Fakat dikkatle baktıktan sonra tekrar garsonu çağırdı:

— Baksana, yavrum, dedi. Bu tavuğun bir bacağı yok.

Garson cevap verdi:

— Tavuk değil o, beyefendi: horoz. Bacağını da horoz döğüşünde kaybetmiş.

Doğan Nadi ciddi bir tavırla:

— Pekâlâ, dedi. Al bunu götür de, kavgayı kazanan horozu getir...

Asıl sebep

Kadınlı, erkekli bir toplantıda lâf kaynanalardan açılmıştı.

İhtiyar - pardon, yaşlı - kadınlardan biri:

— Şu kaynanalardan ne istersiniz, bilmem ki! Diyordu. Onlar olmasa karılarımızdan mahrum kalırdınız, onu düşünmüyor musunuz?

Şehir Tiyatrosu Müdür Muavini Daim cevap verdi:

— İşte en fazla onu düşünüyoruz ya...

Tahmin

Fahreddin Kerim, odasına giren kadına sordu:

— Buyurun hanımefendi. Şikâyetiniz!

Kadın cevap verdi:

— Bir insanın bütün ömrü sinir içinde geçerse, bu hale kaç sene dayanabilir? Onu öğrenmek istiyorum.

Meşhur sinir doktoru, tekrar sordu:

— Kocanız kaç yaşında?

Hikmetinden sual olmaz...

Hayatın sırrından bahis açılmıştı. Mecliste hazır bulunanlardan biri sordu:

— Dünyanın en uzun ömürlü mahlûkları hangileridir acaba, üstadım?

Profesörün cevap vermesine meydan kalmadan meşhur muharrirlerimizden İsmail Habib Sevük atıldı:

— Zenginler fasilesinden hısım-akraba. Mübarekler bir türlü ölmek bilmezler...

Tek arzu

Müstakbel kayınpeder, kızını istiyen delikanlıya sordu:

— Peki ama, oğlum, kızımın hayatta bütün istediklerini temin edebilecek misin?

Müstakbel damat cevap verdi:

— Muhakkak, efendim. O, hayatta benden başka bir arzusu olmadığını söylüyor.

Olunca tamam olsun...

Kadın, içeri girdiği zaman kocasına:

— Ben yokken annem gelmiş, ha? Dedi. Yolda gördüm, kendisine öyle gülünç hikâyeler anlatmışsın ki, güle güle bihal olmuş, az kalsın kahkahadan ölüyormuş...

Adam, heyecanla yerinden fırladı:

— Aman deme! Dur, gidip yetişeyim de bir iki hikâye daha anlatayım.

Garanti!

Siyasî münakaşalardan baş alıp biraz da başka meselelerden bahsetmek imkânını bulmuşlardı.

Biri, orada bulunan Doktor İsmail Kenan Sunala dönerek:

— Acaba doğru mu, doktorcuğum? diye sordu: Evli erkekler bekârlardan çok yaşarlarmış. Oyle mi ?

Doktor cevap verdi:

— Evliyseniz size hayatın daha uzun geleceğine emin olabilirsiniz... O cihetten yana hiç merak etmeyin...

Felâket!

Beyoğlunun meşhur çapkınlarından ikisi sokakta birbirlerine rastlamışlardı, biri:

— Vay azizim! Geçmiş olsun! Dedi. Ne oldu? Nedir o suratındaki çürük?

Oteki anlatmaya başladı:

— Hani geçen gün sana bir kadın göstermiştim. Kocası Amerikada, demiştim?

— Evet?

— İşte o adam Amerikadan geldi...

SAYI : 90 — Cilt : 4 Fiatı 25 Kuruştur 26 Mart 1948

Mizah

Sahibi: RAMIZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

SIR!

Politikada dışarıya sır vermemek bütün particiler için şiddetle riayet edilecek bir umdedir. Son hâdiselere bakıyorum: Demokrat Partinin, bazı beyanatından bu kaideye hakkiyle uyduğunu anlıyorum. Meselâ partinin buhran ile alâkadar olan şahsiyetleri, buhranın bir senedenberi mevcut olduğunu fakat işi alevlendirmemek için daima ihtilâfları ört bas ettiklerini söylüyorlar.

Bu vaziyet bana Nasrettin Hoca merhumun bir fıkrasını hatırlattı.

Ne zaman Hocanın karısı çamaşır yıkamağa niyet etse mutlaka hava bozar, bardaklardan boşanırcasına yağmur yağarmış. Hoca; çamaşırsızlıktan söylenmeğe başlamış. Kadın yapacağını şaşırmış. Nihayet başbaşa verip bir çare düşünmüşler. Nasrettin Hoca:

— Hatun! Demiş; görüyorsun ya Allah bizimle şakalaşıyor. Çamaşır yıkayalım dedik mi? Yağmur, fırtına kıyamet kopuyor.

— Ne yapalım?

— Çamaşır yıkayacağımızı ona duyurmıyalım.

— Nasıl olur?

— Basbayağı olur; bu işi konuşmadan yapabiliriz.

Birkaç gün sonra hava günlük güneşlik... Hoca karısını çağırmış eliyle «Çamaşır yıkama» işareti yapmış. Kadın da yine işaretle muvafakat cevabı vermiş. İkisi de dilsiz oyunu oynar gibi işaretle ihtiyaçları olan şeyleri miktarlariyle tesbit etmişler. Hoca doğru bakkala koşmuş; yine işaretle sabun, kil almış, tam dükkândan çıkarken birdenbire hava bozmağa başlamış. Müthiş bir gümbürtü ile gök gürlemiş...

Bunu işiten Hoca hemen elindeki sabunla kili cübbesinin altına sakladıktan sonra gökyüzüne doğru bağırmış:

— Öyle patırdıya gürültüye lüzum yok. Biz çamaşır mamaşır yıkamıyoruz.. Bilmiş ol!

MİZAHÇI

RUSYA ESERİNİ TAMAMLAMAĞA ÇALIŞIRKEN:

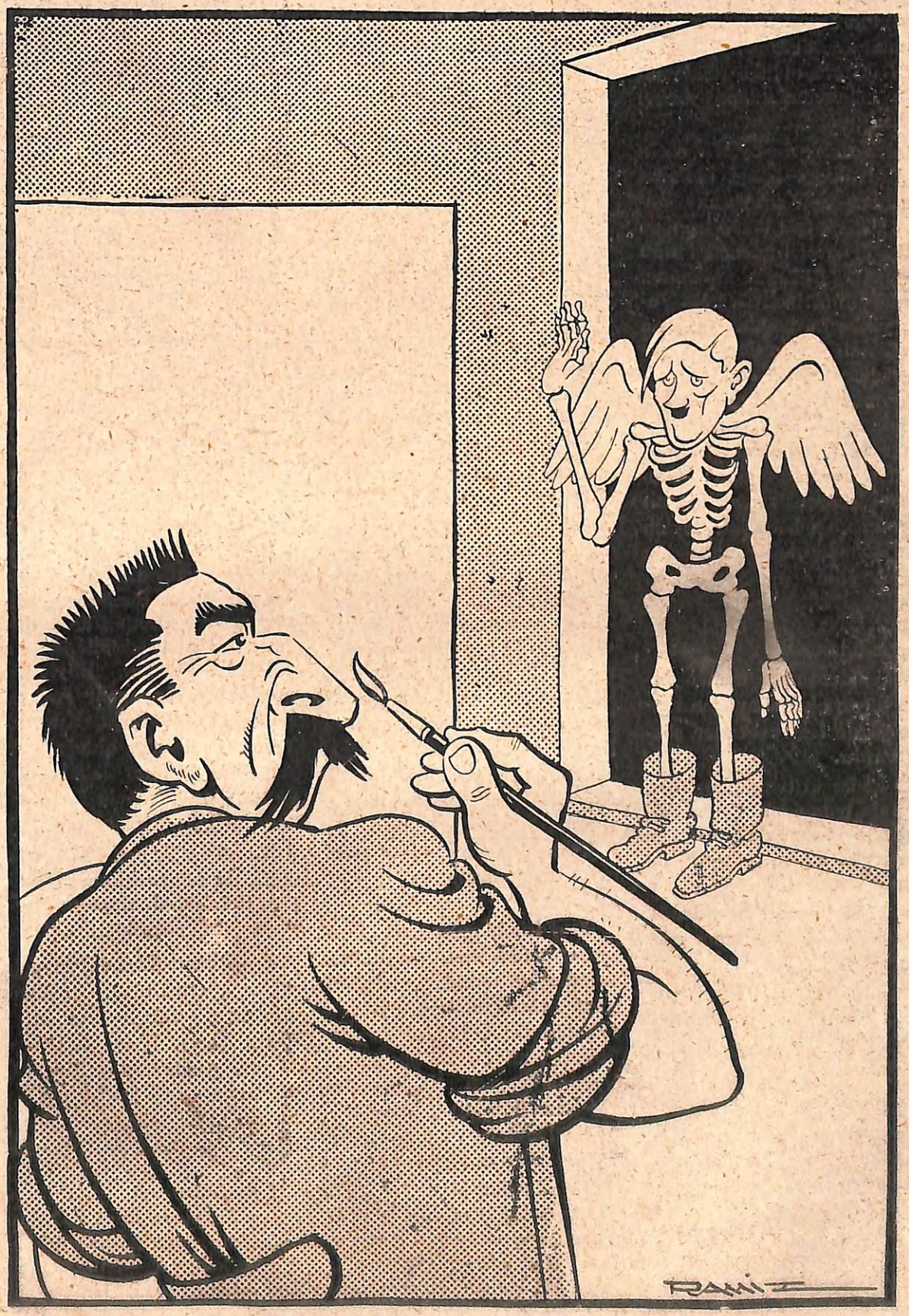

Nazizmin ruhu — Cennetiniz için model lâzım mı?!

Gecekondu asâletler

Yazan: Refi' Cevad ULUNAY

Bizde soyadı kullanmamak, soyadı kadar kuvvetli (lâkab) takılmasına sebebiyet vermiştir. Tarihte bile Ali Paşa denildi mi? Hangi Ali Paşa? diye sorluyor. Ali Paşanın soy adı yok ... O zaman lâkablar başlıyor: Hadım Ali Paşa, Semiz Ali Paşa, Arabacı Ali Paşa, Çalık Ali Paşa, Sürmeli Ali Paşa, Bıyıklı Ali Paşa, Molsovan Ali Paşa... Bunların hepsi de sadaret makamını ihraz etmiş kimselerdir ha... Böyle olduğu halde lâkab tahakkümünden yakayı kurtaramamışlardır.

Mahalleler de öyle... Mehmet denilince hangi Mehmet olduğunu kim anlıyacak? Bunu önlemek için lâkab imdada yetişiyor: Kel Mehmet, Hirbo Mehmet, Sakanın Mehmet, Andavallı Mehmet... ilâh. Yavaş yavaş bu lâkabın sağlam bir soyadı yerine de geçtiği oluyordu. Meselâ Tophane taraflarında bir Pürtelâş Hasan Efendi mahallesi vardır ki, bütün sicillere, tapulara geçmiştir. Haydarpaşa gibi... Ömründe şöhret alacak hiç bir iş yapmadığı hattâ bir soyadı dahi almadığı halde namı dün yanın bütün şimendifer tarifelerinde geçen bir adam... Kimdir? Ne iş yapmıştır? Çoğumuz bilmeyiz.

Haydarpaşanın, hemen hemen Süveyş kanalını açan Ferdinand de Leseps kadar şöhreti vardır.

O kadar ki tanıdıklarımdan bir paşa tedavi için Parise gelmişti. Bir Fransızla görüştüğü zaman bu adam (Paşa) unvanını görünce:

— Tebrik ederim! demiş. Siz de o meşhur adamın ailesindensiniz...

Paşa sormuş:

— Hangi meşhur adamın?

— Mösyö Haydar (Paşa) nın...

Paşa bozmamış.

— Siz, dememiş. Bizim ailenin ne derece kalabalık olduğunu buradan anlıyamazsınız. Bizim memlekete gelseniz hayretten parmağınızı ısırırsınız. Dağ taş bizim aile efradı ile doludur.

* *

Soyadı bizi bir dereceye kadar Çingene Hüsam Efendiden Mahşer Midilli Kâmil Beyden, Mır Reşid Beyden kurtardı. O zaman bazı soyadlarında da hayliacaiplikler vardı.

Herkesin bir soyadı alması kanunla taayyün evleyince bunda birkaç şekle uyuldu.

1 — Uşşakî'ler, Köprülüler gibi eski aileler ufak tadilâtla soyadlarını kullandılar. O zaman birkaç asırlık bir şecere sahibi olmak için bazıları da tarihi karıştırdılar... Sadarete gelmiş ricalden kim var? Meselâ «Melek Ahmet Paşa» var; eskidenberi «Melek Paşazade» diye kimse yok... Tamam İşte (Millî Emlâk) ten bir arsa... Hemen üstüne bir «Gecekondu asaleti» kurulabilir... Ustelik Evliya Çelebinin efendisi de... Alâ. Soyadı «Melekoğlu» dur.

Böyle asalet gece kondularını bir de uydurmasiyon aile tarihi söylerken dinleseniz...

—Efendim benim ceddim Melek Ahmet Paşanın Kaya Sultandan çocuğu olmamış ama Dördüncü Mehmedin ihsan ettiği «Perestu kadın» adlı bir cariyeden bir oğlu olmuş... Gazanfer Bey, bizim aile oradan ürüyor. Sonraları Kayseride mütesellim olmuşlar. Bir kısmı orada yerleşmiş... Bir kısmı yine Istanbula gelmiş. Kayseride bizim sülâle kalabalıktır. Yalnız isimlerini biraz değiştirmişler: Malakoğlu demişler...

Dinleseniz bu asalet martavalı tâ zamanımıza kadar gelir.

2 — İsimle müsemma arasında münasebet arayanlar: Adamcağız terzidir. Alacağı ismin hemen sanatını rezetmesini düşünür. O halde «Osman Biçer» olur. Yahut boyacıdır. O zaman soyadı «Renkli» dir. «Mehmet Renkli»... Aşçı ise «Ali Doyurur», arabacı ise «Ömer Sürdü»... ilâh.

Bu adamlar bir sanat sülâlesi kursalar diyeceğimiz yok. Fakat terzi «Osman Biçer»in oğlu olur a... Meyhanecilik yapar. O zaman «Biçer» ismi «Içer» e mi tahavvül edecek?

AMERİKALILARLA İNGİLİZLER TRİYESTENİN KOPARILMASINA MÂNİ OLDULAR...

Müttefikler — Yoldaş hazretleri, bizim içeride olduğumuzu unuttular galiba!

3 — Bir de tafrafuruşlar vardır. Bunlar ya kabadayıca, yahut yüksekten atma isim seçerler. Meselâ Ahmet Yakar neyi yakar? Orasını bilmeyiz. Zaten ateş olsa cürmü kadar yer yakar. Bunların içinde kuvvet ve kudretleri ile tanınmış hayvanat isimlerine de düşkünler bulunur. Böyle ön safta gelen hayvanat Arslan, Kaplan, Pars, Boğa, Kurttur. Yalnız bu isimler olduğu gibi alınmıyor da birer de sıfat ilâve ediliyor. Meselâ Karaarslan, Bozkurt, Kızılboğa...

Ne hikmetse pek sempatik olmasına rağmen kimse Tilkiyi soyadı olarak almıyor. Herkesin gözü yükseklerde.

4 — Soyadlarında en çok rağbet gören sonu Er'le biten isimlerdir. Gücer, Arslaner, Paker, Taşer, Tuncer... O kadar ki, dostlarımdan biri dayanamamış Erer ismini bile almıştı.

* *

Soyadı kanunu çıktığı zaman Fransada idim. Orada temekkün eden Türklerden isim intihabı için bana müracaat edenler oldu. Bunların arasında gayet kısa boylu, çelimsiz, hastalıklı biri vardı. Bir kâğıdın üzerine yazdığı isimleri bana uzattı: baktım: «Karameşe, Vurkopar, Dağdevir, Kızılpolad, Karabora.

— Yavrum, dedim. Biraz mütevazı isimler seçsen nasıl olur.

— Olmaz efendim. Bunlardan biri olacak...

Kendisine şu hikâyeyi söyledim:

«Derebeyinin biri dostlarına verdiği bir ziyafete bir de saz şairi çağırtmış. Şair oradakilerin kimini arslana, kimini kaplana benzeterek türküler söylemiş. Derebeyi: «Bir de beni benzet bakalım!» Şair, sazını düzenlemiş: «Benim beyim, tazıdır.» der demez, derebeyi köpürmüş; biçareyi bir temiz dövdükten sonra hapsetmiş. Ertesi günü kâhya adamcağızın yanına gitmiş:

— Be adam! Demiş. Beyi benzetecek başka şey bulamadın mı?

Şair, içini çekmiş:

— Belki hakkın var... Fakat, demiş kerata ancak tazıya benzer. Başka şeye benzemez ki...»

Hikâyeden sonra bu ispenç horozuna kapıyı gösterdim.

ÇOKVEREN MALDAN...

Yetmiyor anlaşmaya akl ü iz'an yardımı,
Kalb ü vicdan, ilm ü irfan, falan filân yardımı.

*

İnsanlığın söz anlar kısmı epey azaldı;
Korkumuz yok çekse de bizden lisan, yardımı,

*

Sivrisinek gelirdi davul zurna eskiden,
Şimdi lâzım en azdan bombardıman yardımı!

*

Niçin hakkım var diye bir yığın lâf edersin?
Hakdan ümit etmeli haklı olan, yardımı.

*

Hak da senin hakkını bahşeder âhirette:
Sabret hemen, görürsün öldüğün an yardımı.

*

Fakat dünyâda lâfla ne mümkün hak kazanmak!
Yazık, dilin görmezse yumruğundan yardımı.

*

Şimdilik hak bahsini âtîye tâlîk edip
Kuvvetinden bekle sen derde derman yardımı.

*

Bir zerre atom tutar binbir nutuk yerini,
Onun her zerresinde var bir umman yardımı.

*

Atomun membaını bilenler tasdîk eder:
Varsa yoksa cihanda Amerikan yardımı!

*

Diyor kimi bombadır, kimi dolar, atoma;
Kabûlüm, hangisinden olsa ihvan yardımı!

*

Cihanda hiçbir iyilik karşılıksız kalamaz;
Unutmaz insan olan hiçbir zaman yardımı.

*

Amerika parayı esirgemezse bugün,
Yapar yarın Avrupa ona insan yardımı.

*

Oteki maldan yana yardıma başlayınca
Beriki râhat etmez yapmadan can yardımı.

*

Duyalı aylar oldu müjdesini, bekliyor
Kuvveden fi'le çıksın diye cihan yardımı.

*

Müjdenin tahakkuku daha uzar, giderse
Kabûl etmekte ma'zûr Deli Ozan yardımı!

Deli Ozan

— Kasabaya toktor gelmiş didiler, uşaklarla kızanları oraya götürüyom.
— Muayene mi ittiröcün?
— Yoh, hiç toktor görmediler de nasıl şey olduğunu görsünler!

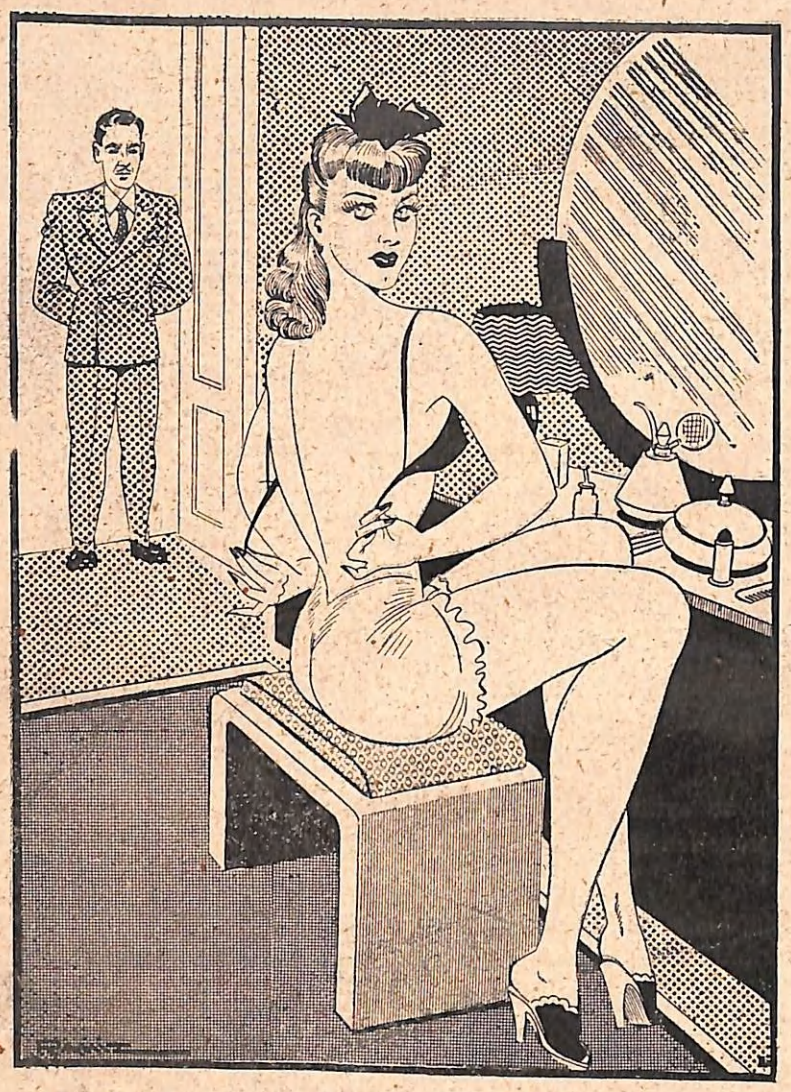

— *Çabuk hazırlan, baloya gideceğiz.*
— *Yani soyunayım mı, giyineyim mi?!*

Kadın — Ayol, zavallı hayvana bu kadar yük yüklenir mi?
Zerzevatçı — Ne yapalım valde, büyüklerimizden gördüğümüzü yapıyoruz!

Duymadıklarımız

Bu sütunlarda okuyucularımıza mümkün olduğu kadar nadide ve bilhassa yerli nüktedanlarımızın menkıbelerini vereceğiz. Bu fıkraların kahramanı olan şahıslar malûm olacağı gibi anlatanları da kaydedeceğiz. Fıkraların her hakkı mahfuzdur.

Ulunaydan:

Jübilesini konuşuyorduk. Raşit Rıza kendisine yardım eden dostlarından, sanatkâr arkadaşlarından uzun uzun sitayişle bahsediyordu. Bir aralık:

— Hele, dedi, İbrahim Delidenize karşı o kadar müteşekkir hattâ minnettarım ki...

— Neden üstad?

— Program harici söylediği o güzel monoloğdan. Malûm ya İbrahimin soyadındaki deniz, sonradan takmadır.

— Anlayamadık.

— Küçük bir fıkra anlatırsam daha iyi anlarsınız. Abdülhamit vükelâsından Deli Rıza Paşa bir gün Boğaziçindeki yalısının penceresinde dışarısını seyrediyor.. Vakit, guruba yakın. Yalının önünden zamanın zürefasından Nihat Bey sandalla geçiyormuş. Paşa seslenmiş:

— Beyefendi bir kahvemizi içmez misin?

Nihat Bey:

— Affet paşam, bir ahbabla sözlüyüz. Vakti kerahet de erişti, demiş ve paşayı kadehile selâmlamış..

Paşa:

— O halde benden de size nâçiz bir meze. Tut! Demiş. İri bir Yafa portakalını sandala fırlatmış. Nihat Bey büyük bir çeviklik ve aşırı bir memnuniyetle portakalı kapmaış. Ayakta ve iki eli havada:

— Allah ömürler versin paşam. Allah, ne muradınız varsa versin. Allah sizi âlâ etsin.

Paşa hayretler içinde:

— Aman Nihat Bey. Bir portakal bu kadar teşekküre değer mi?

— Nasıl değmez paşam, demiş. Bizim bildiğimiz deli, oturak atar, halbuki efendimiz portakal attınız.

*

Kitap ve kitabiyat meraklısı Bakırköylü Mazhar Beyden:

Hazırcevaplık ve taşı gediğine koymak hususunda medeni cesaret göstermekle meşhur Manas Efendiyi, Şehremini Mazhar Paşa Yeniköy belediye dairesine müdür tayin eder.

Manas, gider, bakar ki, idaresi kendine tevdi edillen daire karmakarışık... İşler zenci saçı gibi birbirine dolanmış; mesalih erbabı bir işi bitirmek için günlerce uğraştığı halde muvaffak olamıyor. Yeni müdür, bu karışılkığı düzeltmeğe gayret ederse de «Falan memur, Mazhar Paşanın adamı, falan mümeyyiz baş kâtipten tavsiyeli» gibi sebeplerle kimseye meram anlatmağa imkân bulamaz.

Nihayet, her işi olduğu gibi bırakır ve kendi âlemine döner...

Müdürün işine gelmediği Mazhar Paşaya haber verilir. Paşa, Manası konağına davet ederek asık bir suratla kabul eder.

Paşanın hiddetini hisseden zeki adam:

— Efendimiz! der. Kulunuza iltifat buyurmuyorsunuz. Bir kusur mu ettim?

Mazhar Paşa:

— Değil mi ya? Ben seni en mühim dairelerden birine müdür tayin ettim. Ne kadar zamandır gitmiyormuşsun...

Manas sorar:

— Hangi daireye efendim?

— Hangi daireye olacak? Yeniköy dairesine...

Manas kalkar:

— Aman efendimiz, der. Orası daire değil sadece kasnak!

Betarz-ı kudemâ

NEREDE?

Bu gülistanda olan eski taravet nerede?
Eski âheng-ü tarap, eski şetaret nerede?

Hani sâki, hani mutrip, hani pîr-i sahbâ,
Mey-ü ney, ehl-i sefa, meclis-i ülfet nerede?

Yok, gülün güldüğü artık, verem olmuş sümbül,
Hani bülbül denilen murg-ı muhabbet nerede?

Bir zamanlar gelerek gülşene gül toplardı,
Aceba şimdi o gülgonce-i behcet nerede?

Hayli yıldanberidir hasretiz ey bâdısebâ,
Gel haber ver bize -lûtfet de- saadet nerede?

Kurumuş mezraa-i ilm-ü hüner sertâser,
Nerde erbab-ı kemâl, ehl-i meziyyet nerede?

Ararım durmadan ammâ bulamam bir türlü,
Söylesin varsa bilen hakk-u hakikat nerede?

Bir suç işlerse ceza gördüğü yok bir çoğunun,
Bilmem gayri müsavat-ü adalet nerede?

Vatanın hal-i perişanını yoktur düşünen,
Millet efgan ediyor, ehl-i basiret nerede?

Fırkalar oymadadır birbirinin gözlerini,
Sorunuz şunlara bir kerre uhuvvet nerede?

Bakın altüst oluyor şimdi demokratlar da,
Bilmiyorlar mı acap râh-ı selâmet nerede?

Odenek, bir nice âzayı dönek yaptı bugün,
Nerde bunlar, a bayım, ahde riayet nerede,

Nerededir, nerde, evet mihr-ü vefa, kalb-i selîm,
Nerededir gayret-i milliyye, hamiyyet nerede?

Uyanın, daldığınız uykudan ey gafiller,
Size ben göstereyim dûzah-u cennet nerede?

Durmadan etmededir hicv-i rical-i devran,
Şimdi (Râsıd) gibi bir sahib-i himmet nerede ?

Râsıd

— *Nasıl çaldıklarımla sana bir tesir yapabiliyor muyum?*
— *Evet, ama arkadaşımın kocası çaldıklarile tesir değil apartımanlar yapıyor!*

— *Müthiş bir sinir buhranı geçiriyor..*
— *Tımarhaneye mi götüreyim dersiniz?*
— *Hayır, bir terzihanede daha çabuk iyi olur!*

KISMETİNDE OLANIK

Yazan :
Hamdi VAROĞLU

Yine çeşni :

Ekmek çeşnisinin değiştirilmesine karar verilmiş, hazırlıklara da başlanmış.

Işin içinde olmadığım için, ekmek çeşnisi denilen bu halitanın ikide bir değiştirilmesine neden lüzum görülür, anlıyamıyorum. Eldeki fena ise, vaktinde neden tatbik edildi? İyi ise neden değiştiriliyor?

Çeşni değiştirmeğe o kadar alıştık ki, âdeta ekmek yemiyoruz da, ekmeğin çeşnisine bakıyoruz.

Bu seferki çeşnide buğday var, mısır var, arpa var, çavdar var. Bir kuş sütü eksik. Bir de ofis deposundaki toz toprak nisbeti unutulmuş. Ama, onu ezelden beri yediğimiz için zâhir alışığız diye yazmağa lüzum görmemişler.

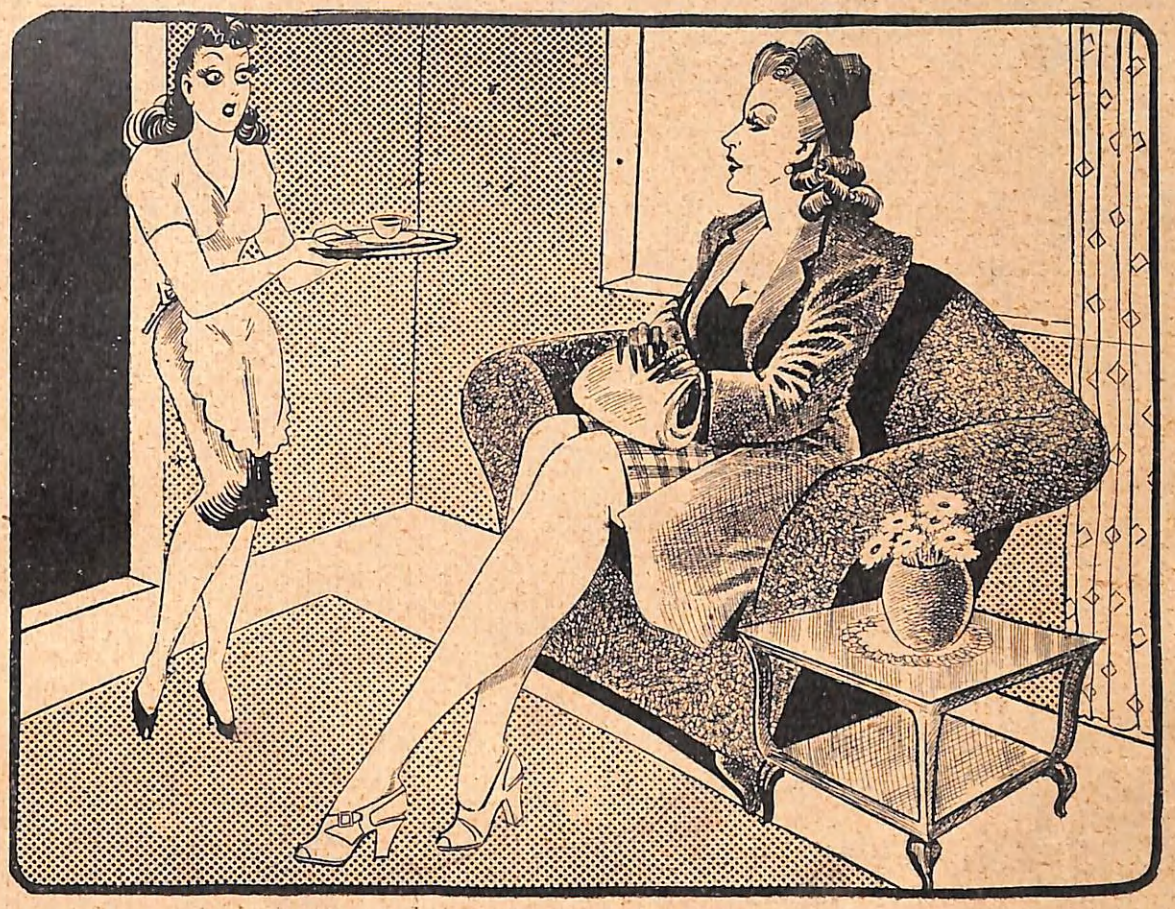

Hanım — Kocamı daktilosu ile yakaladım..
Hizmetçi — İnanmam hanımefendi, siz beni kıskandırmak için söylüyorsunuz!

— Anti demokratik baskıdan mı bahsetmek istiyorsun?
— Yok canım, moda ve karılarımızın baskısından!
— Dışarıdan gelecek baskıya, tabiatın, hattâ suların baskınlarına karşı gelebiliriz. Fakat bunların en zorlusu önünde sıfırı tüketip boyun eğeriz..

Kâr ve zarar :

Izmit kâğıt fabrikası zarar ediyormuş, hükûmet karar verdi, gazete sahifeleri dörde indi.

Gazete sahipleri şikâyetçi, muharrir şikâyetçi, mürettipten klişeciye kadar bütün teknisyenler şikâyetçi.

Kâğıt fabrikasının zarar etmesinde şaşılacak bir şey yok.

Resmî ellerle idare edilip de zarar etmiyen teşebbüs var mı ki?

Yerli Malların âkıbeti malûm. Elektrik idaresi zararda, zam üstüne zam ister. Havagazı öyle. Tünel keza. Tekel memnun değil. Karabük, oldum olası kara kara düşünür. Havayolları ile Denizyollarından, ikide bir, aman Allah uçuyoruz, medet Yaresulullah batıyoruz diye feryatlar yükselir. Izmit fabrikası, kuruldu kurulalı halinden şekvacı.

Sıkıya gelince, zamla, tahditle iş yürütmeğe, benim bildiğim, dostlar alış verişte görsün denir.

Ar yılı değil kâr yılı. Yol yakınken şu işleri bir mültezime mi ihale etsek acaba?

Çömezin Röportajları:
90 Kalkınmalar Hakkında

Çizen: RAMİZ

Çömez — Şehrimizin kalkınması için ne yapmalı?

Lûtfi Kırdar — Bol bol merdiven!

Çömez — Sporumuzu kaldıracaklarmış..

Sporcu — O kadar düştük ki, bizi de kaldırsalar iyi olacak!

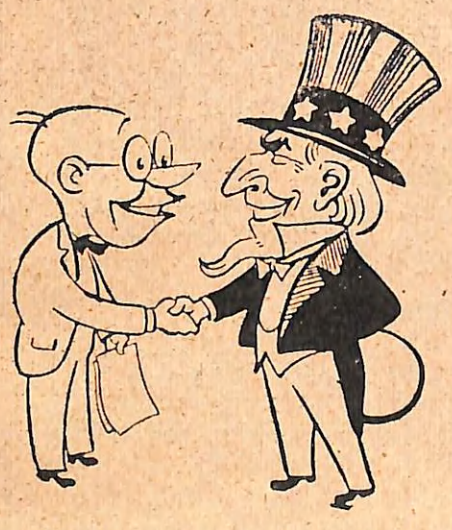

Çömez — Avrupayı nasıl kalkındıracaksınız?

Amerika — Komünizmin sırtına çıkarak!

Çömez — Siz de kalkınmaya yardım edecek misiniz?

Rus — Hayır, onlar Avrupayı kaldırmak istiyorlar, biz bütün milletleri!

Çömez — Biz de kalkınmaya dahil miyiz?

Türk — Biz çökmedik ki kalkınalım!

Çömez — Kalkınmaya taraftar mısınız?

D. P. — Hayır, yalnız kendi partimize taraftarız!

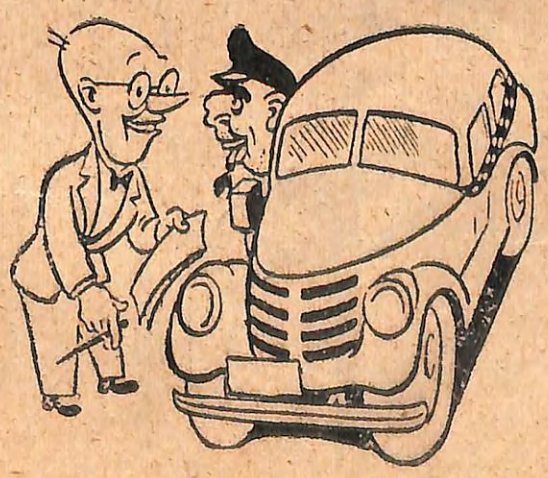

Çömez — İstanbul Belediyesi ne ile kalkınır?

Şoför — Bizim cezalarla!

Çömez — Kalkınmaya siz de taraftar mısınız?

Kadın — Herkesten fazla!!.

Hikâye

Bir yaz gecesiydi..

Yazan :
HAVA

Suareden çıkarlarken, Şefik, Nuran hanımın balo mantosunu vestiyerin elinden aldı, onun çıplak omuzlarına kendi eliyle giydirdi. Sonra, genç kadın önde, o arkada, çıktılar.

Saat gece yarısını geçmişti. Elektrikleri sönmüş ıssız cadde, karanlıklara doğru dalan iki keçeli yüksek binalarile, yüreğe müphem bir ürkeklik veriyordu.

Mevsim yaz ortasıydı. Öğleden beri bulutlanmağa başlayan gökten, iri yağmur damlaları dökülmeğe başlamıştı. Caddeyi dolduran sessizlik arasında, bu çiseleyen yağmur, bir sel hışırtısı gibi aksediyordu.

Şefik, hemen davrandı:

— Gidip bir taksi bulayım, bir dakika bekleyin, dedi.

Koşa koşa uzaklaştı. Nuran hanım, onun arkasından bakarken, zevkli bir hedefe doğru seğirten gençlere mahsus bu ateşli hamleyi, şuur dışı bir hazla gördü.

Şefik, o geceyi, hep Nuran hanımın yanında geçirmiş, hep onunla meşgul olmuş, hep onunla dansetmişti. Genç adamın bu alâkasından haz duyuyor, fakat daha fazla bir şey beklemiyor, ümit etmiyor, hatta istemiyordu. Güzelliğile mu hitinde alâka uyandırmaktan zevk duyan, fakat cemiyetteki mevkiini muhafaza etmek için bundan öteye gitmemek lüzumunu kaide belleyen kadınlardandı.

Şefik, biraz sonra, bir taksi bulup getirdi. Nuran hanım otomobile girdi. Şefik, onun veda etmesine meydan bırakmadan, kendisi de hemen arabaya daldı, genç kadının yanına oturdu, kapıyı kapadı, sonra:

— Müsaade ediyor musunuz? diye sordu.

Nuran hanım, müsaade etmekten başka yapacak şey olmadığını görmüştü.

Şefik, önce pek saygılı ve sıcak kanlı davrandı; Nuran hanım, çekinmek lüzumunu duymuyordu. Hattâ, genç adam soğuk ve sıkılgan hareket etseydi, belki alınırdı bile. O takdirde, güzelliğinin erkekler üzerindeki teşirinden şüpheye düşecekti.

Şefik, bir ara cesaretlendi ve genç kadına fazlaca sokuldu. Fakat, karanlık çobuk bitmişti.

Nihayet, otomobil, Nuran hanımın binerken verdiği adreste, bir apartmanın kapısında durdu. Ve o zaman Şefik, yalvarmağa başladı. Bedbaht olduğunu söyledi. Teveccühüne en çok değer verdiği insanı fazla ısrarlı hareketlerile rahatsız ettiği için azap duyduğunu söyledi. Izahat vermek hakkı olduğunu, kendini temize çıkarmak için bu izahatı derhal vermesi icap ettiğini, fakat böyle sokak ortasında değil, evde konuşacağını söyledi, birkaç dakika için kendisini eve kabul edip lûtfen dinlemesini rica etti.

— Beş dakikacık, diyordu, anlatayım. Sonra derhal gideceğim.

— *Çabuk, patron sana talimat verecekmiş.*
— *Bir zarfa koyup yollasın!*

Nuran hanım:

— Hay hay, ama başka bir gün, diye cevap verdi, Başka bir gün gelirsiniz, konuşuruz, bu akşam olmaz. Söz veriyorum, başka bir gün için söz veriyorum!

Böyle derken yalan söylediğini zannediyordu. Karanlıktan istifade edip kendisine karşı saygısızlık gösteren bu adama karşı hep öfke duyacağını, bu adamdan hep korkacağını sanıyordu. Bir an evvel yukarı çıkıp bir kaleye sığınır gibi evine kapanmak için sabırsızlanıyordu. Aapartımanın kapısını çaldı. Kapı hemen açıldı, Nuran hanım girdi, demir kanadı hızla kapattı. İçeri girdikten sonra, zilin tekrar çalındığını işitince yüreğine korku doldu. Kapıcı kulübesinin camını vurdu, telâş ve heyecanla kapıcıya yalvardı:

— Allahaşkına kapıyı açma!... Ne olursa olsun, açma. Peşime bir adam düştü, açarsan içeri girecek. Sakın açma. İstediği kadar çalsın!.

Bir aralık, kulağına bir çıngırak sesi gelir gibi oldu. Kulak kabarttı, evet, yanılmıyordu. Apartman kapısının zili hâlâ çalınıyordu. Demek ki, Şefik hâlâ kapının önündeydi, içeri girmek için hâlâ ısrar ediyordu.

— İçeri alsaydım, salonda yarım saat oturup sonra gitseydi, ne olurdu sanki? diye düşündü. Ona bir parça ümit verirdim, bir iki tatlı söz söyler, savardım. Ne kaybederdim? Hiç. Hem, bu adamla daha samimî olsam ne çıkar? Kim ne karışır bana?

Uyandığı zaman, derhal aklına gelen şey Şefik oldu.

— O münasebetsiz herif, gece kapıyı çok çaldı mı?

— Aman hanımefendi, saat üçe kadar çaldı.

— Ey, sonra?

— Sonra, efendime söyliyeyim, kalktım, kapıyı açtım.

Nuran hanımın yüreği ağzına gelecekti. Bütün cesaretini topladı, kısacık bir sual daha sordu:

— Ey, ne oldu?

— Bir şey olmadı, hanımefendi. Meğer kapının arasına pardesüsünün eteği sıkışmış da onun için durmadan çalarmış fukara!

FIKRALAR

İşin kötüsü

Adam, arkadaşına dert yanıyordu:

— Dün gece ne oldu, biliyor musun, birader? Karımla sinemaya giriyorduk. Bekârlığımda tanıdığım kızlardan biri bizi gördü, bana gülümsiyerek selâm verdi...

Arkadaşı güldü:

— O bir şey mi, azizim! Dedi. Benim başıma daha fenası geldi: Tanıdığım bir kızla sinemaya girerken karıma rasladım... Fakat o gülümsemedi.

Yedi mevsim

Yaş meselesi açılmıştı.

Muharrir arkadaşımız Refi' Cevad Ulunay:

— Bir erkeğin ömründe dört devre vardır, dedi: çocukluk, gençlik, orta yaşlılık ve ihtiyarlık. Fakat...

Dinliyenlerden biri onun cümlesini tamamladı:

— ... fakat, kadınların ömrünü yedi devreye ayırmak kabildir: çocukluk, kızlık, gençlik, gençlik, gençlik, gençlik, gençlik...

Mukayese

Evlenmenin aleyhinde konuşuyordu.

Dinliyenlerden biri:

— Sen bekârsın, birader, dedi. Evlilikten ne anlarsın ki aleyhinde bulunuyorsun.

Öteki cevap verdi:

— Bunun için evli olmaya lüzum yok ki! Ben ne tavuğum ne horoz: Fakat yumurtanın iyisinden, kötüsünden anlarım...

Tarihî hakikat

Genç kadının güzelliği bahis mevzuu oluyordu. Kendisi de tevazuu bırakmış:

— Evet, diyordu, belki güzel sayılabilirim. Fakat, siz beni daha gençken görseydiniz. Onyedi yaşında iken, güzellik müsabakasında birinci gelmiştim...

Kemal Salih Sel merakla sordu:

— Demek bundan kırk, elli sene evvel de güzellik müsabakaları moda idi ha?

Al senin olsun!

Halil Lûtfiye bir ahbabı geldi:

— Senden bir ricam var, kardeşim, dedi.

— Emredersin.

— Yüz lira borç istiyorum. Altı ay mühlet verirsen...

Halil Lûtfi derhal atıldı:

— İnsaf et, birader! Hadi para istedin, onu anladık. Fakat ayrıca bir de mühlet istiyorsun. İnsan ayni zamanda iki şey birden ister mi? Paradan vaz geç, sana istediğin kadar mühlet vereyim...

Cevap

İsmini vermek istemediğimiz profesörlerden biri, genç kıza iltifatta bulunduktan sonra sordu:

— Size evlenme teklif etsem ne cevap verirsiniz?

Kız, sakin bir tavırla:

— Hiç! Dedi. İnsan kahkaha atarken konuşamaz ki!

Caz cilveleri

Cumartesi akşamki Basın balosunda danseden çiftler, konuşuyordu:

Kavalye — Sizinle danse-derken, cazın çaldığı parçalar çabuk bitiveriyormuş gibi geliyor.

Dam — Hakikaten öyle. Caz şefi nişanlımdır.

İmzasız mektup

Meşhur çapkınlardan biri avukat İrfan Eminle konuşuyordu:

— Dün imzasız bir mektup aldım. Adam: «Karımla münasebeti kesmezsen seni öldürürüm» diye tehdit ediyor.

İrfan Emin teselli etti:

— Aldırma, canım. Kadınla alâkanı kesersin, olur biter.

— Mektupta imza yok, diyorum sana, birader! Hangisi olduğunu ne bileyim ben!

Beterin beteri

Salamonun karısı hastalanmış, yatağa düşmüştü. Fakat günler geçiyor, vaziyeti ne iyiye, ne kötüye doğru bir inkişaf göstermiyordu. Ilâç parası, doktor parası... Salamonun iflâhı kesilmişti.

Bir gün Rebeka sordu:

— Ben olürsem ne yaparsin, Salamon?

Salamon başını salladı:

— Sen onu düşünme be kari! dedi. Olürsen, kolay. Fakat ya olmezsen ne yaparim, ben şimdi onu düşünüyorum.

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

ÇOK BEĞENİLEN
MECMUA
SALON
11 inci sayısı
1 NİSAN'DA
ÇIKIYOR

Salonun sahifelerinde eserlerini veren ve kendilerile ihtihar ettiğimiz imzalar:

Sabri Esat, Ercüment Ekrem, Yahya Kemal, Refi Cevat Ulunay, Faruk Nafiz, Hamdi Varoğlu, Doğan Nadi, Selim Sırrı, İ. Galip, Raşit Rıza, Şemsettin Kutlu, Rıza Tevfik, Dr. Muzaffer Şevki, Dr. Şükrü Hazım, Dr. Nuri Fehmi, Dr. Kâzım İsmail, Dr. Rıza Reman, Dr. Ekrem Şerif, Vahdet Gültekin, Selâmi İzzet, Fitne Fücur, Enes, Çallı İbrahim, Rabia Şakir, Ramiz Gökçe.

TOMBUL TEYZE

— *Karıcığım, şimdiki kadınlar kocalarını altı okka yapıyorlarmış..*
— *Ne yapayım kocacığım, sen beş okkadan yukarı çıkamadın bir türlü!..*

T.T POSTASI

Manisa: Mustafa Uyaz

Tombul Teyzeciğim,

S — Yakında yurt vazifeme gideceğim için sizi Manisamızın meşhur üzüm zamanında davet edemiyeceğimden müteessirim. Yalnız, kimsesiz Türk çocuklarını sünnet ettirmek için şehrimiz berberler derneğinin tertip ettiği güreşte bulunmanızı rica ediyorum. 19 Mayıs [illegible] şeref tribününde gerek siz ve gerek Sıska Dayı için yer ayrılmıştır. Lûtfen davetinizi kabul etmenizi rica ederim.

C — Nazik davetinizle teyzenizi sevindirdiniz, dayınızı korkuttunuz. Güreşe davet ediyorsanız kocamın ne işi var? Sünnete davet ediyorsanız benim ne işim var? Hattâ 19 Mayıs Stadyomunda berberlerin de ne işi var anlıyamadım. Selâmlar.